

- ✓ профілактика проявів корупції та виявлення найнебезпечніших її форм, що завдають значної шкоди державі [5].

Таким чином, послідовна реалізація розроблених організаційно-правових заходів боротьби з контрабандою на прикордонних територіях України дозволить забезпечити підвищення рівня їх інвестиційної привабливості, надходження додаткових фінансових ресурсів до Державного бюджету, декриміналізацію діяльності підприємницьких структур, захист національних інтересів держави, покращення системи перетину через державний кордон України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Кримінальний кодекс України від 15.04.2001 р. № 2341-ІІ // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/2341-14> (дата звернення: 26.04.2018).
2. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. № 4495-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/449517?test=bLNMfmrarH6nXhRAZivwATiVHI4KYs80msh8Ie6> (дата звернення: 26.04.2018).
3. Нутка В. Керівник Закарпатської митниці ДФС: «Ми вже спрямували до казни на мільярд гривень більше, ніж торік» // Новини Закарпаття. Інформаційний портал. // URL: <http://transkarpatia.net/transcarpathia/politic/91842-kervnik-zakarpatskoi-mitnic-dfs-mi-vzhe-spriamovali-do-kazni-na-mliard-griven-blshe-nzh-tork.html> (дата звернення: 26.04.2018).
4. Стратегія у сфері протидії незаконному виробництву та обігу тютюнових виробів на період до 2021 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 серп. 2017 р. № 570-р // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/570-2017-%D1%80> (дата звернення: 25.04.2018).
5. Про Регіональну програму боротьби з контрабандою, організованою злочинністю та корупцією на 2016-2020 роки: рішення Закарпатської обласної ради від 28 лип. 2016 р. № 401 // URL: <http://document.ua/pro-regionalnu-programu-borotbi-z-kontrabandoyu-organizovano-doc282027.html> (дата звернення: 25.04.2018).

Бойко Марія Андріївна, магістрантка I курсу
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Забезпечення соціальної безпеки населення є однією із прерогатив регіональної політики владних органів місцевого самоврядування. Кожна людина у будь-якому віці потребує відповідного соціального піклування. Одним із таких основоположних принципів соціального піклування є надання відповідних послуг через заклади охорони здоров'я. Саме від того, як організований процес отримання індивідом медичних послуг і залежить територіальна організація закладів охорони здоров'я.

На загальнонаціональному рівні кожної держави визначено принципи та правила забезпечення охорони здоров'я населення. Проте, в силу регіональних особливостей розвитку територій, дані принципи та правила перетворюються лише в рекомендації, які неухильно повинні дотримуватися.

Разом з тим, при розробці планування та провадження територіальної організації закладів охорони здоров'я слід дотримуватися загальноприйнятих у світовій спільноті принципів якості та доступності медичних послуг [1].

У сфері регіонального забезпечення здоров'я населення та організації закладів охорони здоров'я можемо виділити наступні заходи регіональної політики в системі територіальної організації закладів охорони здоров'я:

✓ створення найвищого рівня забезпечення комплексними медичними послугами та провадження безперервного процесу надання допомоги;

✓ фокусування на потребах пацієнта передбачає: розробку такої системи закладів охорони здоров'я, яка максимально відповідатиме потребам окремо взятого пацієнта та такої системи закладів, діяльність яких зосереджуватиметься на потребах визначених груп населення;

✓ забезпечення максимально можливого географічного покриття – регіональна політика та результати її імплементації повинні сприяти такій організації розташування закладів охорони здоров'я, що забезпечуватимуть максимізацію доступності населення до медичних послуг та мінімізуватимуть їх дублювання;

✓ створення списків медичних потреб населення;

✓ провадження стандартизованих медичних послуг шляхом створення мережі закладів міжпрофесійного рівня – така політика сприятиме максимальному покриттю населення території медичними послугами різного виду складності та широкої кваліфікації;

✓ забезпечення організаційної підтримки та культури лідерства – саме регіональні владні рівні повинні визначати організацію закладів охорони здоров'я [5].

Регіональна політика та її імплементація, мають значний вплив як на діяльність самих закладів охорони здоров'я, так і на систему їх територіальної організації. Звичайно, організація закладів в регіоні повинна відповідати загальнонаціональним прийнятим нормам та у своїй структурі бути максимально наближеною до тієї, яка функціонує у всіх інших регіонах країни. Усі медичні послуги повинні бути стандартизованими, а доступність до закладів охорони здоров'я повинна бути однаковою.

Вивчивши досвід взаємодії регіональної політики у створенні та функціонуванні територіальної організації закладів охорони здоров'я, виділено три види такої політики відповідно до рівня впливовості:

✓ регіональна політика, яка може максимально впливати на діяльність та розташування закладів охорони здоров'я – місцеве самоврядування, орієнтуючись на загальнодержавні та світові норми дотримання здоров'я населення самостійно вивчає та визначає потреби населення у медичних послугах та відповідно до цього приймає рішення про розташування закладу та його профільну орієнтацію. Позитивні сторони: максимальна наближеність медичних послуг до людей, врахування потреб окремо взятих громад чи їх груп. Негативні сторони: в силу обмеженості фінансових ресурсів та неприбутковості закладів система організації може укрупнюватися, що

приведе до розриву в доступності та в обмеженості отримання послуг на значній території регіону;

✓ регіональна політика, яка зовсім не впливає на діяльність та розташування закладів охорони здоров'я – превельює централізований державний вплив як на територіальну організацію закладів так і на набір надаваних ними послуг. Місцеве самоврядування лише в частковій формі фінансує заклади із регіонального бюджету. Негативні сторони: заклади охорони здоров'я розглядаються лише в системі, тому більша частина їх потреб і можливостей нівелюється та зводиться лише до загальноприйнятого рівня;

✓ регіональна політика із опосередкованим впливом – існує централізований нагляд за функціонуванням закладів охорони здоров'я, за місцевими «медичними бюджетами», місцеве самоврядування може впливати на таку структуру, максимально забезпечуючи її високий рівень функціонування [1, 2].

Якщо у другому випадку місцеве самоврядування у процесі імплементації регіональної політики охорони здоров'я здійснює лише функцію регулятора, тобто здійснює нагляд за дотриманням стандартів в наданні медичних послуг та розподілі ресурсів у фінансуванні структури закладів охорони здоров'я регіону, то у всіх інших, додатково до зазначеної – функції репрезентативного органу.

Всесвітньою Організацією Охорони здоров'я розроблені основні регуляторні механізми управління територіальною структурою охорони здоров'я: політичний; організаційний; мотиваційний; економічний; правовий механізм [1, с. 66]. З метою більш якісної та ефективної імплементації регіональної політики в системі територіальної організації закладів охорони здоров'я створюють медико-географічні райони. Такі угруповання створюються в межах територіально-адміністративної одиниці. Створення медико-географічного району диктується рядом наступних принципів: принцип територіальної цілісності медико-географічних районів, принцип перспективності розвитку медичного комплексу території, принцип історичності, принцип медико-соціальної ефективності [4].

Враховуючи вищевикладене, роль регіональної політики при побудові та організації закладів охорони здоров'я полягає у постійному контролі над функціонуванням системи закладів з метою врахування потреб населення у якісних та доступних медичних послугах.

Отже, значення медико-географічного районування в процесі імплементації політики територіальної організації закладів охорони здоров'я є суттєвим, оскільки являє собою продукт аналізу функціонально-компонентної та функціонально-територіальної структур регіонального медичного комплексу в умовах конкретної медико-географічної ситуації.

Регіональна політика при запровадженні моделі територіальної організації закладів охорони здоров'я повинна ґрунтуватися на наступних принципах: врахування особливостей медико-географічного районування; чіткому розмежуванні спеціалізації закладів охорони здоров'я територіальних елементів; максимальній підтримці медичних, медико-географічних та соціальних функцій; підвищення ролі малих медичних форм; оптимізації

радіусу медичного обслуговування. Таким чином регіональна політика повинна характеризуватися максимальним впливом на досягнення побудови ефективної територіальної структури закладів охорони здоров'я регіону з метою забезпечення якісних та доступних медичних послуг.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Лемішко Б. *Модернізаційний розвиток системи охорони здоров'я* [Текст] / Б. Лемішко // *Демократичне врядування*. – 2011. – Вип. 7. – С. 62 – 70
2. Мартусенко І.В. *Медико-географічне районування території Вінницької області* [Текст] / І.В. Мартусенко // *Регіональна економіка*. – 2012. – №3. – С. 49 – 56.
3. Подвірна Х.Є. *Геопросторова організація сфери охорони здоров'я: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. геогр. наук: спец. 11.00.02 «Економічна і соціальна географія»* / Х.Є. Подвірна. – Львів, 2010. – 20 с.
4. Шевчук Л. Т. *Основи медичної географії : [текст лекцій]* / Л. Т. Шевчук. – Львів, 1997. – 168 с.
5. *Eshter Suter, Nelly D. Oelke, Carol E. Adair, Gail D. Armitage Ten key principles for successful health systems integration [Electronic resource]. Access mode: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3004930/>*

Булелик Катерина Василівна, студентка 4 курсу,
Пилипів Ігор Васильович, д. і. н., професор,
завідувач кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

ЦИВІЛІОГРАФІЯ, ГЛОБАЛІСТИКА ТА ГЕОПОЛІТИКА: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ НОВИХ НАУКОВИХ НАПРЯМІВ

Процес формування української політичної нації на сучасному етапі, у 2010-х роках, каталізатором якого стали Революція Гідності та гібридна війна з Росією, пов'язаний із цивілізаційним вибором України на шляху до Європи. Реалізація такого цивілізаційного проекту, на переконання експертів, «робить Україну суб'єктом геополітики та історії» [10, с. 31]. Це спонукає академічну спільноту України до теоретичного осмислення та формування науково обґрунтованого уявлення про тенденції розвитку сучасного світу, процеси глобалізації, окреслення місця та ролі України у ньому. Вирішенню цього завдання сприяє розвиток як «класичних» соціогуманітарних наук – історії, політології та соціології, так і таких «новітніх» наукових дисциплін, як цивіліографія, глобалістика та геополітика. Попри запровадження цих дисциплін у вищій школі України, концептуальні контури цих наук ще недостатньо добре окреслені та загально визнані у вітчизняній науці. Метою дослідження є з'ясування специфіки предметного поля та методології нових наукових дисциплін – цивіліографії, глобалістики і геополітики.

Пошук нових методологічних підходів дослідження у вітчизняній соціогуманітарній науковій літературі у 1990-х – 2010-х роках, спричинений кризою формаційної парадигми радянського зразка, спонукав до вивчення досягнень західної науки та спроб їх застосування в наукових дослідженнях. Так у вітчизняній історичній та філософській науці поступово набуває популярності цивілізаційний підхід дослідження історії. У науковій літературі з філософії історії окреслено дві моделі інтерпретації всесвітньої історії –